

(J. C. Christensens) Kritik med omtrent samme Momenter, med omtrent samme Ord, som den nuværende Trafikminister svarer. Ærede Medlemmer ville kunne finde det Sp. 216. Han gør opmærksom paa, hvordan Udarbejdelsen begyndes $\frac{3}{4}$ Aar, før Forslaget forelægges, og hvorledes der gaar henimod 2 Aar, inden de sidst planlagte Udgifter komme til Udgift osv., osv. Ganske nøjagtig, som Trafikministeren indvendte mod mig forleden. Historien gentager sig med smaa Nuancer, med den Nuance, at hvor Venstres tidligere Ordfører stod i denne Sag, staa nu Socialdemokrater, og hvor Højres tidligere Ministre stode, staaar nu en Venstreminister. Det er Nuancer, det er, for at tale med det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen), en Gradsforskel, men ingen Væsensforskel.

Den højtærede Minister kom ind paa, at man ved at fremskynde Arbejderne eller udføre dem noget hurtigere i hvert Fald, selv om det havde været muligt, vilde have paadraget sig et vist Rentetab. Jeg vil sige, at ikke en Gang dette, Frykten for Rentetabet, burde i disse Aar have afskrækket. Om Staten vilde have bortset fra Rentetabet, vilde ikke være at gøre andet fra Statens Side, end hvad f. Eks. Københavns Kommune har gjort i de senere Aar, hvor en Række store Ekstraarbejder er blevet fremskyndet, saaledes at vi faktisk have lidt et Rentetab. Der er saaledes anlagt et meget stort Vejkompleks ude ved Strandvejen, som godt kunde have ventet nogle Aar, men da Arbejdet jo dog skulde gøres, foretrak vi at gøre det netop i en arbejdsløs Tid. Vi foretrak dette Rentetab, og betragtede det som et Slags Tilskud til Hjælp imod Arbejdsløshed — et af de bedste Tilskud, som Stat og Kommune ere i Stand til at yde. Jeg erindrer om en udmærket Artikel, som en københavnsk, meget konservativ Overretssagfører i et konservativt Blad skrev om, at et saadant Rentetab fra Stats og Kommunes Side vilde være fuldt forsvarligt, naar Øjemedet dermed var i en økonomisk Krise at skaffe Arbejde til arbejdsløse.

Anledningen til, at jeg fremsatte min Kritik af Udgiftsrestancerne, var altsaa, som nævnt, den ærede Finanslovsordførers (A. Nielsen) indledende Foredrag. Han havde søgt at paavise en Forskel mellem før og nu, som ikke fandtes. Han maatte jo forleden indrømme sin Fejlregning. Han siger da i den korte Bemærkning, han forlangte Ordet for i Fredags, at han har opgivet Gennemsnitsudgiftsrestancen

til 9 Millioner, medens det skulde have været $7\frac{1}{4}$ Million, og saa undskylder han sig med at sige, at han kan ikke rigtig forstaa, hvorledes det er gaaet til; han maa have forvekslet Materialet, men man maatte jo let kunne se, at der foreligger en Fejltagelse, ikke en almindelig Fejlregning. Jeg skal erkende, at det er ikke en almindelig Fejlregning, der foreligger, det er en ualmindelig, en ganske enestaaende Fejlregning fra en Statsrevisor og fra den Mand, som er Regeringspartiets Ordfører her i Salen ved Finanslovens 1ste Behandling.

Saa vendte det ærede Medlem forleden tilbage dertil og bebrejdede mig, at jeg har gjort alt for meget Væsen af denne Fejlregning. Han sammenligner det, han har gjort sig skyldig i, med en lille Fejltagelse, som min ærede Partifælle for Aarhus nordre Kreds (Sabroe) forgangent Aar kom til at gøre sig skyldig i. Der kan her aldeles ingen Sammenligning være. Ærede Medlemmer ville vide, at det, min ærede Kollega den Gang kom til at gøre sig skyldig i, var en ganske uskyldig Ting. Han læste op af en Herregaardskontrakt, et gammelt, tilsmudset, forrevet Papir, og netop i Folden stod der en Linie, han læste op, og hvor han kom til at læse „modtage“ i Stedet for „indtage“. Det var hele Fejlen. (Modsigelse). Jo, det var hele Fejlen. Ærede Medlemmer ville kunne se det ved at se efter i Rigsdagstidenden. Og i den Grad var han i god Tro, at han straks efter sin Tale gav Stenograferne sit Manuskript og gav dem Kontrakten, og da de i god Tid og ved fuldt Lys — her var paa det Tidspunkt mindre lyst i Salen end nu — tydede det, fik de det rigtige Ord „indtage“ og ikke „modtage“, og det rigtige Ord findes i Rigsdagstidenden Dagen efter, at min ærede Kollega havde holdt den Tale, saaledes at den Fejl, det ærede Medlem fra Løvel ankede over, findes ikke en Gang i Rigsdagstidenden; den er i rette Tid berigtiget. Det var altsaa en ren Talefejl, der for øvrigt ikke betød stort i den Sammenhæng, hvori min ærede Kollega fremsatte den. Det er dog dristigt at ville sammenligne en saadan Fortalelse, hvis gode Tro jo er aabenbar for alle, med den ualmindelige Fejlregning, som det ærede Medlem for Løvel forleden gjorde sig skyldig i.

Det ærede Medlem siger, at „det ærede Medlem“ — det ærede Medlem, det er mig — „ved jo udmærket godt, og jeg tvivler ogsaa om, at han har mistænkt mig for